

τόπο του, ἂν σκοπὸς του εἶταν νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ Γλωσσάριο νὰ σημειώσῃ κάμποσα ἀπ' τὰ ἐτυμολογικὰ ποὺ σημείωσε. Ἐπρεπε νὰ ἐπικρίνῃ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν του τὴν ὑπόσχεσιν μὲ τὸ φυλλάδιο νὰ δώσω (ὡς δὴ ἐπὶ τὴν θέλῃ τί σημειώσω στὴν ἀρχὴ του) καὶ νὰ μὲ διορθώσῃ ἔκεί ὅπου ἔχω λάθος, ὅπως τὸ κάνει στὴ λ. **σάικος**, ὅπου ἀναγνωρίζω πὼς ἔχει δίκιο. ("Ὅσο γιὰ τὸ **ζυγοῦρι** δὲν ξέρω ποιὰ εἶναι ἡ πρώτη σημασία, ἀλλὰ τώρα στὸν τόπο ἀπ' ὅπου πῆρα τὴ λέξη σημαίνει αὐτὸ ποῦγραφα. Γιὰ τὸ **ντράβαλα** ἴσως ἐπίσης εἶχε τὸ λόγο του νὰ γράψῃ). "Ὅ,τι ἄλλο εἶχε νὰ πῇ ὁ Φιλήντας ἔπρεπε νὰ τὴν χωριστὰ ἀπὸ τὴν κριτική του, ἂν ἀξίζε βέβαια νὰ τὴν πῇ, δηλ. ἂν εἶταν νέο, ὅχι νὰ τὰ συγκλῶσῃ, γιὰ νὰ μὲ φέρῃ σὲ μειοψηφίαν ἢ θέσῃ. Γιατί τί σχέση ἔχει νὰ μᾶς λέγῃ, μὲ τὸν τρόπο, ἐννοῶ, ποὺ τὰ λέει, καὶ γιὰ τὸ **ταγάρι** ἀκόμη, ποὺ ἐν ὅσῳ καταχωρισμένο τὸ χῶμα οὔτε ἀναφέρνω; ἔχει ὅμως καὶ δίκιο λίγο, γιατί, τί νᾶλεγε, ἂν δὲν ἔγραφε αὐτὰ τὰ δικά του; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ διόλου κουβέντα.

Κ' ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω σὲ τί μποροῦν «νὰ μὲ βοηθήσουν», ὅπως λέει, «οἱ λίγες παρατήρησές» του. Ἄν ἔμαθα ὅτι τὸ **συγκάροισιλος** γίνεται ἀπ' τὸ **καρτοίγλα** ἢ καὶ ἄλλη μιὰ παρόμοια πληροφωρία, τί δύνανται τάχα ἔχει αὐτὸ τὸ μάθημα; Νὰ μὲ κάνῃ ἐπιστημονικώτερο ἢ σοφωτέρου;

Γιὰ ὅσα τέλος λέει ἀπ' ἀφορμὴ τῆς ἐνὸς τρεῖς ὅχι τέλει δημοτικῆς λεξοῦλες, ποὺ βρίσκει στὸ γλωσσάριο, στὰ δικά μου γραφόμενα, ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς τὰ παραλείπει, ὅταν συμπεραίνει ἀπ' αὐτὰς τίς παρανοήσεις γιὰ μούσκεμα ψυχῶν. "Ὅσο ζοῦμε σὲ κόσμον παρδαλόγλωσσο καὶ ἄγλωσσο μαζί καὶ βαστάει ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθινῆς γλώσσας καὶ ἀναγκαζοῦμαστε, εἴτ' ἐπειδὴ δὲν ἐρευνήθηκε ἀκόμη ἡ ἀληθινὴ μας αὐτὴ γλῶσσα ὅσο πρέπει, εἴτε καὶ ἐξαιτίας τῆς πραγματικῆς ἑλλείψεως ποῦχει, νὰ μπαλυνούμεστε ὅπως μποροῦμε, ποῖος εἶν' ὁ ἀναμάρτητος ποῦχει τὸ κουράγιον νὰ «βάλῃ τὸν λίθον»; «Ὁ ἴδιος ὁ Φιλήντας καὶ στὸ ἴδιο τᾶβρο, ὅπου μὲ κατηγοροῦν, γράφει: «κατ' ἀναλογία τοῦ», «ἐπιρρηματοποιήθηκε ἀπὸ συνεργεία», «ὅπωςδήποτε», «ἐκανοποιημένος» κτλ. Μένει ἀραγε ἐκανοποιημένος ἀπ' αὐτά;

15). 1). 17.

I. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΜΟΙ

—ο—

Ἀπομεινόμενα καὶ ἥσυχά βράδυνά
Μαῦρα μεσάνυχτα καὶ χαμαμέρια
Οὐρανοπέλαγα, θαλασσοδρόμια
Χεῖλη δόλοβουβα καὶ ἄσαρα χέρια.

Χαρὲς ἀνείπωτες σὲ μονοπάτια
Μαλλάρια ξέπλεκα, πόθου ψαλτήρια
Σπασμένα σήμαντρα, σβυσμένα μάτια
Κ' ἐκφραγες κρίνων σὲ παραθύρια.

ΔΙΟΝ. Π. ΚΟΥΚΟΡΙΚΟΣ

Εἶναι Μεγάλη ἡ Ἀγάπη Μου

—ο—

Ἀφιερώνεται στὴν κορσική τοῦ τραγουδιοῦ.
Εἶναι μεγάλη ἡ ἀγάπη μου πὼς νὰ τὴν τραγουδήσω!
Ἡ κορσική ποὺ τὴν ἀγάπησα μοῦ δόσε τὴ ζωὴ μου
Καὶ μοῦ κλέψε τὴ σκέψη μου καὶ πῆρε τὴ βοήθῃ μου.
Γιὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάνω δὲν μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ μὲ παιδέψῃ,
Γιὰ ὅτι καὶ ἂν δύνομαι δὲν πρέπει μου στεφάνι,
Κ' εἶμαι μικρὸς στὸ μέσα τῆς γαλήνιο κόσμου νύμφης.

18) 12) 916.

ΑΡΦΑΣ

Ὅ,τι Θέλετε

— "Ὅσοι ἔχουνε τὸ 40 ἢ 50 φύλλο τῆς περσινῆς χρονίδος περισσεύοντο ἢ ποὺ νὰ μὴν κρατοῦνται σιρὰ καὶ ἔτσι νὰ μὴν τὰ χρειάζονται, τοὺς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὸ στείλουνε στὸ γρασεῖο μας καὶ νὰν τοῖς ἀλλάξουμε μὲ ὅ,τι ἄλλο φύλλο τοὺς χρειάζεται.

— Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ χοῦμε τὸ τέλος τοῦ ὑπ' ὀνόματι ἔργου τοῦ Ἀντρέαφ, ἓνα διήγημα τοῦ Δημοστένη Ρουτυρά, ἓνα ποίημα τοῦ Χάρη Ἐπαχτίτη κτλ. κτλ.

ΦΟΥΡΤΟΡΝΑ

—ο—

Μανιάζει ὁ Γραῖτος. Πάσ' τὰ φρόμαλα ἔτια
νὰ γκαρμίσουν χουμῶν μὲ μάταιη φόρα
τῶν βράχων τὰ καστέλια ὀλέθρω μπόρα—
οἱ Τριτῶνοι φουστῦτα ὅλο γινάτια.

Μέσ' τ' ὅ Εἶνε μου τ' ἀνταφιασμένα πλῆττα,
τὰ κάστρα τῆς καρδιᾶς τὰ δνειροφόρα
οἱ Καητοὶ πολεμᾶνε—χρόνον τώρα—
νὰ μοῦ σωριάσουν σᾶκλερα κομάτια.

Μὲ τὸ ὑπὸ τῆς θωριάς Σου ἀγνὸ νεχτάρι
μὲ μέθυσε—Γλυκεῖα—στὴ μάβρη ἀμάχη
νὰ πωζιτῶ τὰ βάρια. Οἱ καστρομάχοι

δὲ γονατίσιν με ἄγριοι γενιτοῦροι.
Καὶ νὰ χουμήξω καρτερῶ μιὰ μέρα
μὲ τὸ φιλί Σου ὀλάλικη παντιέρα.

Ἀρχὲς Ἀλωνάκη 1916—Μυτιλήνη.